

[Landbrugsministeren.]

holdt paa, at begge Udstykningsformer fortsat skulde benyttes Side om Side, saaledes at de, der skulde i Besiddelse af Jord, kunde faa Lov til at vælge mellem disse to Brugsformer. Det har Venstre sagt Gang paa Gang, og det har for øvrigt ogsaa været sagt fra konservativ Side.

I de 10—11 Aar, der er gaaet, siden disse to Brugsformer blev sideordnede, har Venstre og det konservative Folkeparti haft Flertallet i langt den længste Tid, og de har saaledes haft Mulighed for at gennemføre en Ændring heri baade i Folketinget og i Landstinget, hvis de fandt det fornødent. Det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal har jo gentagende været Landbrugsminister i den Periode og gentagende ændret disse Love, og sidste Gang det ærede Medlem fremsatte Forslag til disse Loves Fornyelse med visse Ændringer, udtalte han ifølge Rigsdagstidende, at nu var det ikke muligt at skaffe større Lighed mellem Vilkaarene for disse to Brugsformer.

Hvis der havde været en Mulighed derfor, falder Ansvaret for, at den ikke er blevet udnyttet, tilbage paa det ærede Medlem og paa de to Partier, som nu modsætter sig, at man fortsætter ad disse Veje, for de havde Flertallet i begge Ting, de havde Magten og Ansvaret og kunde have gennemført Ændringer lige saa omfattende, som de nu fandt det nødvendigt; men de har, som sagt, hidtil fundet, at der ikke var Mulighed for at skaffe større Lighed til Stede.

Det, der nu foreligger til Behandling her for det høje Ting, er et Forslag om, at den gamle Statshusmandslov forlænges for et Aar, samtidig med at der gives Landbrugsministeren Bemyndigelse til at bruge 4 Mill. Kr. til Indkøb af Jord til Udstykning efter Loven af 4. Oktober 1919. Det nye, der her foreligger, er, at det samme Lovforslag omhandler begge Brugsformer, medens det tidligere har været saaledes, baade da det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal var Landbrugsminister, og naar jeg var det, at man har vedtaget et særligt Lovforslag om Forlængelse af den gamle Husmandslov og gennem Finansudvalget har faaet fornøden Tilslutning til de Bevillinger af Jordfondens Midler, som var nødvendige til Indkøb af Jord til Udstykning efter Loven af 4. Oktober 1919.

Men denne Vej er jo spærret nu. Jeg hørte nok, at det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal sagde, at det var ikke Landstinget, der havde sat en Stopper herfor,

thi saa vidt ham bekendt, havde Landstinget endnu ikke givet mig noget Svar, og mit Partis ærede Ordfører havde ikke Ret i en modsat Udtalelse. Deri har det ærede Medlem for saa vidt Ret, men naar han saa tilføjede, at Landstingets Finansudvalg først havde faaet min Forespørgsel tilsendt for to Dage siden, kan dette ikke passe. Skrivelsen afgik fra Ministeriet den 21. Marts, og det er 14 Dage siden.

Allerede for 8 Dage siden modtog jeg Besked fra Folketingets Finansudvalg, at dets Flertal kunde gaa med til at give denne Bevilling, ligesom man tidligere har gjort det, men det tilføjedes ganske vist, at de andre Partier i Folketingets Finansudvalg satte sig derimod. Der er jo et andet Arbejdstempo i det andet høje Ting, og jeg har endnu ikke modtaget nogen Besked fra Landstinget; men naar de to Partier, som repræsenterer Flertallet i Landstinget, i Folketingets Finansudvalg har stillet sig afvisende, saa maa jeg gaa ud fra, at der er et saadant Samarbejde mellem disse Partier Tingene imellem, at jeg faar den samme Besked fra Landstinget, og selvfølgelig kan jeg da ikke, naar jeg ønsker, at Udstykningen skal fremmes, vente paa Landstingets Sendrægtighed i denne Sag.

Det ærede Medlem, der talte for Venstre, erklærede, at Venstre vilde ikke være med til Udstykning i saa stærkt et Tempo, som jeg her foreslaar efter 4. Oktober-Loven, og sagde, at det var en overordentlig stor Bevilling, vi ønskede, den paa de 4 Mill. Kr., en langt større Bevilling, end baade han tidligere havde faaet, da han var Landbrugsminister, og jeg, naar jeg har faaet en saadan Bevilling af Finansudvalget.

Og det er jo rigtigt; men det ærede Medlem glemmer, at tidligere har man haft betydelige Arealer af Lens- og Præstegaardsjord til Udstykning, medens det ærede Medlem maa vide, at man nu næsten ikke har mere tilbage deraf. Derfor, hvis man overhovedet skal fortsætte i samme Tempo, saa maa der nødvendigvis gives en større Bevilling, end der tidligere gaves.

Naar det ærede Medlem betegnede hele denne Udstykning efter disse Principper som en Bagstræbspolitik, saa rammer denne Udtalelse i høj Grad det ærede Medlems eget Parti, for det er det ærede Medlems eget Parti, der har været med til at gennemføre denne Lov første Gang her paa Rigsdagen, og det er det ærede Medlem selv, der som Landbrugsminister Gang